

נקודת אור בפרשה – לשמוע לדברי חכמים – פרשת צו

נאמר בפסוק: "ויעש אהרן ובניו את כל הדברים אשר צוה ה' ביד מ'שה". **כתב בספר 'מעם לועז':** "שלא סרו אהרן ובניו מדברי משה ימין ושמאל, ואף על פי שהדבר פשוט שאנשים גדולים כמוהם לא יזוזו מדברי משה, ולא ישנו ממה שציוה ה', מכל מקום מאחר שאהרן היה נביא כמו משה, אם כן, יתכן היה שיצטער על כך שכל הדברים שהיו נוגעים אליו, לא ציוה אותו הקב"ה פה אל פה, אלא על ידי משה, ואם כן היה עושה הדברים מתוך צער, לכן מודיעה לנו התורה שאהרן עשה בשמחה את כל הדברים שציוה ה' ביד משה, כאילו שמעם מפי הקב"ה בכבודו ובעצמו". **ומכאן יוצאת הקריאה: חובה על כל יהודי לשמוע לדברי החכמים ולקבל את דבריהם כאילו שמע זאת מה' יתברך.**

מין ה'חפץ חיים' זי"ע היה אומר, שאין שום שאלה בעולם שאין לה תשובה בתורתנו הקדושה, רק דרושות עיניים מאירות כדי לגלות היכן טמונה התשובה, **ועיניים אלו יש לתלמידי חכמים.**

בענין זה סיפר ראש ישיבת 'אור ישראל' הגאון ר' יעקב ניימן זצ"ל, שפעם בא אדם אל הסבא מקלם זצ"ל כדי להתייעץ עמו בעניני מסחר. היה זה בתקופה שבה נאסר על היהודים ברוסיה לקנות קרקעות, ולאותו אדם נדמנה הזדמנות נפלאה לרכוש שטח אדמה גדול, ועל כן בא האיש לשאול את הרב האם כדאי לו לקנות את הקרקע ולרושמה על שם פריץ גוי אחד שהוא אדם ישר ונאמן עליו מאד.

השיב לו הרב: "הבה נחפש את הפתרון לשאלתך בתורה הק', ומכיון שהדבר היה בפרשת 'חיי שרה', פתח הרב את החומש בפרשת השבוע ואמר לאיש: 'הנך רואה מה שמספרת התורה על אליעזר עבדו הנאמן של אברהם אבינו, שלמרות נאמנותו הגדולה לאדונו אברהם, לא סמך עליו אברהם בלי להשביע אותו תחילה. והוסיפו המפרשים לבאר, שאילו יכול היה אברהם ללכת בעצמו, לא היה הוא סומך כלל על עבדו. **למדנו מכאן,** המשך הרב ואמר, "שבדבר הנוגע לעיקר חייו של האדם, אין לו לבטוח באדם אחר, אפילו לא באדם נאמן כאליעזר עבד אברהם".

סופו של הסיפור היה, שהאיש לא שמע לעצת הסבא מקלם, ואכן הפריץ "הישר והנאמן" מעל באימון שנתן בו היהודי, ואותו יהודי הפסיד את כל מה שהשקיע עבור הקרקע שקנה.

סיפור נפלא על אמונת חכמים מספרים על חסיד שבא לאדמו"ר מצאנז זי"ע וביקש ממנו שיברך אותו שיזכה לילדים, ואכן הרב בירך אותו שיהיה לו בן. אותו חסיד היה בטוח כל כך בברכתו של רבו, עד שמיד הלך ל'משרד הפנים' של רוסיה ואמר להם: "מזל טוב, נולד לי בן, ושמו – יצחק", ופקידי המשרד רשמו את "הרך הנולד" בתעודת הזהות של האב עוד לפני שנולד...

לאחר 9 חודשים התברר שזו היתה בת... ואחרי שנה נולדה לו עוד בת, ועוד בת, ועוד בת, עד שלאחר חמש בנות נולד הבן שכל כך ציפו לו, ונקרא שמו בישראל – יצחק. לעגו לו שכניו ואמרו: "מה הרווחת מהאמונה שלך בדברי הרב"?! אך הוא שמח שמחה גדולה גם על הבנות וגם על הבן.

לאחר 13 שנה, הגיע צו גיוס מהצבא הרוסי ליצחק הקטן [לפי תעודת הזהות שלו הוא אמור להיות בן 18 (5 בנות + 13 שנה)]. הלך יצחק ללשכת הגיוס, וכשראו שהוא רק ילד בן 13 וגם ילד רזה, חשבו שהוא חולה, והחליטו שאינו כשיר לשרת בצבא, ושלחו אותו לביתו. אותו יצחק ישב ועסק בתורה ללא שום טרדה עד שנעשה לאחד מגדולי הדור, **וכל זה היה בזכות אמונת החכמים שהיתה לאביו!**

ומכאן נלמד לציית לדברי רבותינו, גם – ובעיקר – כשאנו לא יורדים לסוף דעתם, ולא לזוז מדבריהם ימין ושמאל, מכיון שהם שליחיו של הקב"ה להודיע לנו את הדרך בה נלך.